

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/168/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2323010992
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2323010992.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 18.10.2023 pod sp. zn. 0T/182/2023, na verejnom zasadnutí konanom dňa 21.05.2024 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 28.08.2023 v čase o 13.33 hod. v Šali po ulici SNP viedol ako vodič osobné motorové vozidlo Ford Focus EČ: C., pričom mu bol trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/131/2023 zo dňa 01.06.2023, právoplatný toho dňa, uložený trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel na 2 roky.

Za túto trestnú činnosť okresný súd uložil obžalovanému podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 4 Trestného zákona, s poukazom na § 37 písm. m) Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 43 a § 61 ods. 2 Trestného zákona mu okresný súd uložil ďalší trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel v cestnej premávke vo výmere 2 (dva) roky.

Okresný súd zdôvodnil svoje rozhodnutie v rozsahu č.l. 63-64 spisu.

Proti tomuto rozsudku zahlásil ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní okresného súdu odvolanie obžalovaný A. B., ktoré následne písomne zdôvodnil osobitným písomným podaním v ktorom namietal, že si v danom čase nebol vedomý, že porušujem nariadenie súdu, keďže pri prebratí vodičského preukazu v Šali na polícii dňa 18.08.2023, nebol upozornený alebo nijak napomenutý, nastala tam systémová chyba, o ktorej on nemohol vedieť, keďže o tom nevedela ani polícia. Je si vedomý toho, že spáchal trestný čin marenia trestného rozkazu Okresného súdu Galanta. Apeluje na to, že nie úmyselne to spáchal, keďže vodičský preukaz mu odovzdali. Očividne chyba nastala v komunikácii medzi políciou. S predmetným rozhodnutím súdu nesúhlasí, pričom navrhol aby súd nariadil ďalšie pojednávanie a prehodnotil jeho trest.

Konanie na odvolacom súde:

Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry Trnava a za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti obžalovaného.

Zástupkyňa KP Trnava na verejnom zasadnutí navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací podľa § 317 ods.1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako aj konanie, ktoré rozsudku predchádzalo, prihliadajúc i na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a tak zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že okresný súd v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval v súlade s Trestným poriadkom, na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutočného stavu vecí nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Okresný súd tiež dodržal všetky zákonné ustanovenia zmyslom ktorých je zabezpečenie práva obžalovaného na obhajobu, následne v súlade s ustanovením § 2 ods.12 Trestného poriadku vykonané dôkazy vyhodnotil po uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel tak ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku potom okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods.1 Trestného poriadku jasne vyložil, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Krajský súd vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému a ustálenému okresným súdom v napadnutom rozsudku nemá žiadne výhrady, závery okresného súdu v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Keďže v odvolaní obžalovaný dostatočne nekonkretizuje svoje námietky, resp. sú zjavne protirečivé v tom, že na jednej strane tvrdí, že vodičský preukaz mu bol odovzdaný políciou, na strane druhej si je vedomý, že mu bol uložený trest zákazu činnosti trestným rozkazom OS Galanta, odvolací súd môže iba vo všeobecnosti poukázať na to, že aj z jeho pohľadu vykonané dôkazy vo vzťahu k prejednávánemu skutku, ako bol tento ustálený v napadnutom rozsudku sú dostatočné pre uznanie jeho viny (a to aj napriek jeho obhajobným tvrdeniam, ktoré aj odvolací súd považuje za účelové s cieľom vyvinieť sa z trestnej činnosti a to aj s poukazom na jeho trestnoprávnu históriu z ktorej je zrejmá jeho vedomosť a zároveň skúsenosť s priebehom výkonu trestu zákazu činnosti ako i povinnosťami s tým spätými), poukazujúc pritom jednak na jeho výpoveď samotnú, z ktorej vyplýva, že v kritickom čase riadil motorové vozidlo aj napriek uloženému trestu zákazu činnosti a tiež na listinné dôkazy nachádzajúce sa v obsahu spisového materiálu, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní. Obžalovaný teda bol uznaný za vinného na základe konkrétnych faktov a dôkazov, ktoré prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia síce stručne, ale zároveň procesne dostatočným spôsobom rozviedol v súlade so skutočným obsahom spisového materiálu.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu aj odvolací súd dospel k zisteniu, že konanie obžalovaného tak, ako je opísané v súlade so zisteným skutočným stavom vecí vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, napĺňa znaky prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ako je to správne ustálené a odôvodnené v napadnutom rozsudku.

V súlade so zákonom postupoval prvostupňový súd aj pri ukladaní trestu obžalovanému, ktorý tento namieta. Prihliadal pritom ku všetkým okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska naplnenia účelu trestu a jeho výmery, pričom starostlivo a uvážene prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok,

zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy.

V prejednávanej veci krajský súd dospel k rovnakému záveru, ako súd prvostupňový a to v tom smere, že uložený nepodmienečný trest obžalovanému vzhľadom na charakter trestného činu, no najmä s ohľadom na osobu a predchádzajúci život obžalovaného, ako jediný zabezpečí účel stanovený zákonom spočívajúci v ochrane spoločnosti jednak tým, že obžalovanému zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (ktorú doposiaľ pácha opakovane), a zároveň mu vytvorí podmienky na jeho prevýchovu v tom, aby v budúcnosti viedol riadny život. Preto aj krajský súd následne vyhodnotil, že na nápravu obžalovaného, vzhľadom na druh spáchaného trestného činu a osobnostné charakteristiky obžalovaného, ktorý opakovane nerešpektuje právne normy spoločnosti ako i súdne rozhodnutia, je potrebné obžalovanému ukladať výlučne nepodmienečný trest odňatia slobody pri prevahe príťažujúcich okolností tým spôsobom, ako to učinil i súd prvého stupňa. Uložený trest obžalovanému pri dolnej hranici upravenej trestnej sadzby (ktoré je v danom prípade 8 mesiacov až 2 roky) jednak plne zohľadnil jeho postoj k trestnej činnosti a zároveň plní vo svojom komplexe i zákonom požadovanú ochrannú funkciu, resocializačnú funkciu ako aj funkciu generálnej prevencie smerom k ostatným členom spoločnosti, aby jednoznačne vnímali, že za porušovanie spoločenských pravidiel môžu byť odsúdení a krajský súd vzhľadom na tieto pomenované dôvody, považuje takto uložený trest za zákonný, adekvátny, spravodlivý a primeraný k spáchanému skutku.

Rešpektujúc všetky tieto hľadiská považuje potom odvolací súd trest odňatia slobody vo výmere 9 mesiacov mesiacov nepodmienečne za zákonný a primeraný tak k závažnosti spáchanej trestnej činnosti, ako aj k osobnostným charakteristikám obžalovaného, možnostiam jeho nápravy a prevýchovy. Takto uložený trest zodpovedá požiadavke nielen individuálnej, ale i generálnej prevencie. Zákonu zodpovedá aj výrok rozsudku, ktorým bol obžalovaný zaradený v zmysle § 48 ods.2 písm. a) Tr. zák. na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

K odvolacím námietkam obžalovaného

Pokiaľ má obžalovaný za to, že uložený trest odňatia slobody je neprimerane prísny, tak odvolací súd zastáva opačný názor, nakoľko za neprimeraný možno považovať len taký trest, ktorého druh alebo výmera je v zrejmom rozpore s hľadiskami, ktoré sú určené v zásadách pre ukladanie trestov podľa § 34 Trestného zákona. V prejednávanej veci krajský súd nepovažoval uložený trest odňatia slobody v dĺžke trvania 9 mesiacov za neprimeraný (neprimerane prísny), nakoľko prvostupňový súd pri jeho ukladaní podľa názoru odvolacieho súdu prihliadol ku všetkým okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska naplnenia účelu trestu a jeho výmery a uvážene prihliadol i na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy, a preto sa s uloženým trestom v uvedenom rozsahu v konečnom dôsledku stotožnil aj súd druhého stupňa bez toho, aby zvažoval akúkoľvek jeho modifikáciu, prípadne zmiernenie.

Trest je prostriedkom na dosiahnutie účelu Trestného zákona, má pôsobiť výchovne na páchatela s cieľom individuálnej prevencie a zároveň má vysielat' signál voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchatelom, na ostatných členov spoločnosti, v čom sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Ochrana spoločnosti sa takto uskutočňuje prvkom donútenia (represie) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom pri ukladaní trestu je potrebné mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. V treste má byť obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, a to tak právne, ako aj etické.

Pri ukladaní trestu je potrebné osobu páchatela hodnotiť vo všetkých súvislostiach, pričom v rámci hodnotenia osoby páchatela nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy. Trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu, pričom jeho úmernosť okrem iného určujú aj pohnútky páchatela a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatela si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu a pri náležitom zhodnotení osoby páchatela.

Obžalovaný by si mal uvedomiť, že pre trest je charakteristické, že je s ním spojené negatívne hodnotenie činu a osoby páchatela a že sa ukladá nie len v závislosti od závažnosti činu, ale i od osobných pomerov obžalovanej osoby a jeho trestnej minulosti, ktoré sú rovnocennými právnymi skutočnosťami a tiež rozhodujúcimi kritériami pre stanovenie druhu trestu a jeho výmery. K naplneniu účelu trestu tiež prispieva aj jeho preventívne pôsobenie, keď hrozba trestu formulovaného v trestnom kódexe odrádza verejnosť od páchania trestnej činnosti, pričom intenzita tejto prevencie rastie so zvyšovaním vedomia verejnosti o neodvratnosti a spravodlivosti trestov, ktoré i reálne postihne osobu páchajúcu takýto druh trestnej činnosti.

Z týchto vyššie rozvedených úvah potom krajský súd považoval odvolanie obžalovaného za nedôvodné a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.